

מחפשים ילדים

גם בשנה זו, אלפי זוגות עיניים יקוו מאחורי המסיכות...

קריאתי 3 בי 052-7641744

Bonei Olam
בוני עולם
תמיכה וסיוע לחשוכי בנים

סגולות המסוגלות לפתוח שערי שמים:

בשעת סעודת פורים יעתירו בעדך גדולי הדור שליט"א

פורים דפרזים הגראי"ל שטיינמן שליט"א וכ"ק האדמו"ר רבי דוד אבוחצירא שליט"א ביום שושן פורים כ"ק האדמו"ר מרחמיסטריווקא שליט"א

סגולת י"ג המוהלים בב' ימי הפורים י"ג המוהלים יעתירו את בקשתך באופן אישי בי"ג בריתות

תיקון מיוחד מניין ת"ח יסיימו את ספר התהילים על ציון הרשב"י זיע"א ויזכירו כל שם ובקשתו בפרטות

Bonei Olam
בוני עולם
תמיכה וסיוע לחשוכי בנים

תרומה באמצעות הוראת קבע

הוראה לחיוב חשבון

לכבוד בנק: _____ סניף: _____

כתובת הסניף: _____

1. אני הח"מ: _____ שם בעל החשבון כמופיע בספרי הבנק _____

מס' ת.ז. / ח.פ. _____

רחוב: _____ מס': _____

עיר: _____ מיקוד: _____

טלפון: _____

נייד: _____

מספר חשבון בבנק	סוג חשבון	קוד מסלוקה
בנק	סניף	בנק
קוד מוסד		אסמכתא מזהה של הלקוח בחברה
4 3 0 6 8		

פרטי ההרשאה

1. סכום החיוב ומועדו, יקבעו מעת לעת ע"י "בוני עולם" לפי בקשת התורם.

2. פרטי החיוב:

סכום לחיוב בודד	מס' חיובים	תדירות החיוב
		☐ חודשי ☐

תאריך: _____

חתימת בעל החשבון: _____

אישור הבנק

לכבוד "בוני עולם" ת.ד. 1560, בני ברק 51115 קבלנו הוראת מ' _____

לכדי חיובים בסכומים ובמועדים שייפועו באמצעי מנגנון או רשימת שתצוין לו מדי פעם כפעם ואשר מס' חשבונום בבנק יהיה נקוב בהם, והכל בהתאם למסורת בכתב ההרשאה, ורשמנו לפנינו את ההוראות מנעול בהתאם כל עוד סכום החשבון איפשר זאת, כל עוד לא הורה מניעה חוקית או אחרת לכיבוע כל עוד לא התקבלה אצלנו הוראת כיסול בכתב ע"י בעלי החשבון או כל עוד לא הגא בעל החשבון מן ההסדר. אשר זה לא ימנע בהתחייבותם כלפינו לפי סוג השישי שנחתם על ידיכם.

תאריך: _____ בנק: _____ סניף: _____

חתימה וחומת הסניף: _____

אפשרויות תרומה:

- בהוראת קבע אין צורך להחתיים את הבנק
- במעטפת התגוביינא
- בשובר המצורף בדואר
- אצל הרבנים המקבלים ברחבי הארץ
- בהפקדה בבנק פאג"י 52 סניף 188 מס' ח-ן 409455393
- בהפקדה בבנק הדואר מס ח-ן 20039257
- בכרטיס אשראי

מוקד ההתרמה של "בוני עולם" (24 שעות) **1-800-300-307**
למוסד אישור למס הכנסה לפי סעיף 46

סיפור האישי של פ.

כשאני רואה את המסכות הראשונות בחלונות הראווה רועד לי משהו בלב. ילדים נעצרים לידן ומצביעים בהתלהבות, אמהות בודקות מחירים ושולפות ארנקים. העולם כל כך עליו בימים האלו, כל כך מחייך ושמה, חוץ מלמי שלא. כולם סביב עסוקים באותן שאלות. מחפשים רעיון לתחפושת לבן הארבע או לבת העשר, מחפשים רעיון מבריק למשלוח מנות, מחפשים מה לקנות מתנה לגננת המשקיעה או למלמד, ורק אצלם לא מחפשים כולם. מחפשים את הדבר בעצמו, את לב החיים שעוד חסר מן הספר, מחפשים את החיים האמיתיים שטרם הגיעו. מחפשים את הילד, את הילד האחד הזה שעדיין לא התברכו בו ממרומים.

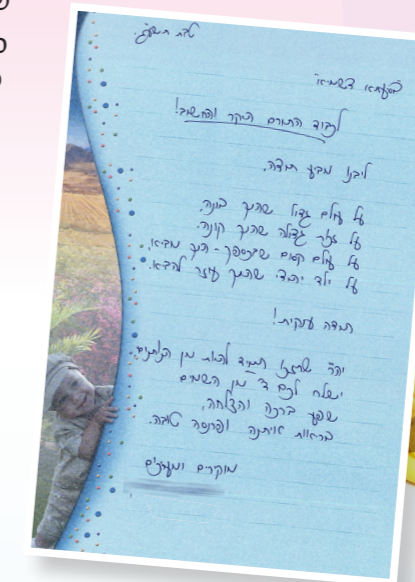
כי עד שהוא לא כאן הם כל הזמן, לא רק באדר, מאחורי מסכה. מצמידים אותה לפנייהם בנחישות ובגבורה. מסכה גדולה, עבה וחזקה. מסכה שמראה פנים מחייכות כשהלב בפנים צורח מבכי, מסכה שמראה פנים שמחות כשאתה הולך לחלאקיה אצל בן אחיך שקטן ממך בחמש שנים, מסכה שמראה פנים שלווה כשאתה עוד רגע מתפוצץ מרוב מתח כי עכשיו, ממש הרגע, צריכות להגיע תשובות גורליות, של חיים ומוות, מסכה שמשדרת עסקים כרגיל גם אם היום בבוקר, לפני הכולל או העבודה, נחתו עליכם בשורות איוב על עוד טיפול שנכשל.

איש לא יודע. איש לא מרגיש. איש לא מציץ פנימה. מסכה.

אפילו אני, שזה הבן היקר שלי שמה מאחורי המסכה הזו, הבן שלי בן העשרים ושמונה, שכל אחיו ואחותיו הצעירים כבר מושיבים על ברכיהם עולל או שניים ורק הוא עדיין פנוי לעזור לי במה שצריך, אפילו אני שכל כך קרובה אליו ודואגת ואוהבת - לא הכרתי מספיק את המסכה הזו שעל פניו, עד פורים האחרון.

כולם הגיעו אלי לסעודת פורים משותפת, כמו בכל שנה. כל שבעת הנשואים וכל הנכדים, כן ירבו, וגם שמוליק, כמובן, הצדיק שלי, שתמיד מגיע לפני כולם לעזור בארגון ונשאר אחרי כולם להושיט יד. שבשנה הבאה כבר לא תוכל לעזור לי ככה, אני מברכת אותו בעיניים דומעות, והוא, צדיק שכמותו, רק מחייך אלי ואומר שבודאי, בעזרת ה', אבל הוא ישתדל אולי לבוא גם ככה...

הבית היה עיסה אחת של אוכל ובלגן ועגלות ומסכות ואני פילסתי את הדרך בתוך המהומה עם מגשים ענקיים מלאים במיטב המנות, בקושי שומעת את עצמי. כל רגע קרא לי נכד אחר להראות לי משהו, לקבל ממני חיוך או מחמאה או תשומת לב ואני התאמצתי להתחלק לעשרות חלקים, וגם לחלק האחד הזה שלא קרא לי בכלל, אבל זעק אלי בהעדרו.

ואז שמתי לב פתאום שהוא איננו. הוא לא בשולחן, שמוליק, וגם לא במטבח, זה כבר די הרבה זמן. איפה הוא?

שני נכדים החליפו מבטים צופני סוד. "מי לא יודע... הוא בטח הלך להתחפש למשהו, כמו שהוא עשה בפורים שנה שעברה, וגם לפני שנתים... זוכר איך הוא דפק בדלת כמו קבצן? ואיך הוא הגיע כמו בחור עם קבלות של ישיבה?"

שמוליק הזה, שיהיה בריא. כמה כוח יש לו, כמה לב זהב, כמה יכולת לשמח את כולם כל הזמן...

אבל ההתחפשות ארכה מדי הרבה זמן הפעם והלב של אמא שבי לא היה רגוע. הסתובבתי בבית, מטה אוזן. הדלת של החדרון הצדדי, זה שמשמש כמטבחון של פסח, היתה געולה. נעצרתי לידה, ואז שמעתי אותן.

אולי כשהיה שמוליק בן שמונה או תשע שמעתי אותו בוכה ככה בפעם האחרונה. אולי זה לא היה בכי, זו היתה זעקה, כאב עמוק ומדמם שפורץ לו באשד ענק. די, די, אבא, דיייייייי... בכה הבן הצדיק שלי מנהמת ליבו המיוסר, כמה אפשר???

רציתי ללכת, מיד, אבל לא הצלחתי. הרגליים שלי נדבקו לרצפה, הלב שלי נצמד לדלת. זו היתה הפעם הראשונה

בה ראיתי את הבן היקר שלי עם חיו המדממים, עם כאבו החשוף, כשהמסכה של תמיד לא מחזיקה מעמד - וההלם המטלטל שאחז בי היה גדול וחזק מדי.

ברז המים בכיור הקטן נפתח בעוצמה וקול המים הזורמים טשטש מעט את הבכי שהלך ונחלש לאיטו, הלך ונכבש בגבורה בשפתיים חשוקות. שמעתי שמישהו כבר מחפש את סבתא. אולי היא גם הלכה להתחפש? העלה איזה נכד רעיון לא רע.

שפשפתי חזק את הדמעות. סבתא לא הלכה להתחפש. היא הלכה לראות פעם מה מרגיש הילד שלה מאחורי התחפושת של תמיד, וזה היה לה קשה מנשוא.

לא פחות קשה היה חמש דקות אחרי כשאיש גבוה עד התקרה הפציע לו פתאום במרכז הסלון, מקפץ ומרקד, מלהיב את כל האוירה. שמוליק, אלא מי.

כולם הצטרפו לריקוד כשהוא שר במלוא גרונו שם במעמקי התחפושת, ואיש, זולת רעייתו, אני והאלוקים - לא יודעים כמה דמעות זולגות בינתיים שם בפנים, מרטיבות את התחפושת ועולות בתחינה למרומים.

עוד מעט מתקרב לו עוד פורים אחד. עוד יום שבעבור אנשים רבים כל כך, כמו שמוליק ואשתו, הוא רק יום של מסכה עבה יותר, שחלילה שתפול. תחשבו עליהם לרגע, טוב? על הבית המסודר שלהם שנראה כמו בכל ימות השנה ורק על שולחן המטבח שלו מונחים בצורה מסודרת כמה משלוחים להורים או לשכנים. תחשבו על השקט שממלא את אוזניהם ועל הרעש העליון והשמח שאין להם בו שום חלק, תחשבו על צביטות הלחי שהם מעניקים לכל הליצנים והכלות של האחים והאחיות הצעירים מהם ועל ליבם המשווע לאחד כזה משלהם.

אין לכם אפשרות לתת להם את אשר הם מחפשים. גם לי, אמא אוהבת ונקרעת, אין אפשרות. מפתח חיים הוא רק ביד בורא העולמים. אבל יש אפשרות לסייע לאחד והיחיד שמושיט את ידו המסורה גם מעבר למסכה. האחד והיחיד הזה שמוחה את דמעות האמת, האחד שבפניו מסירים את התחפושות ועומדים מולו עם הכאב ועם החסר. הארגון הנפלא שעוזר כל השנה לאנשים האלו שמאחורי המסכות. עוזר להם לצלוח את הכאן והעכשו ועוזר להם לעשות הכל כדי להגשים את החלום.

ואני בטוחה שתהיו גם הפעם עם הפנים, עם הלב ועם מלוא הרצון - למענו ולמענם. למען 'בוני עולם'.